

Onverbiddelijk?

In het verslag van het Nationaal Open Kampioenschap in dit nummer hebben wij ook het relaas opgenomen over hetgeen onze international Van Neck daarin is overkomen en dat heeft geleid tot zijn diskwalificatie. „In zo'n geval schrijft Rule 1, voor strokeplay, (onverbiddelijk?) diskwalificatie voor”, zo besluiten wij die alinea, want het staat voor ons helemaal niet vast dat de golfregels inderdaad zo onverbiddelijk zijn.

Op enkele plaatsen – Rules 3, 17, 22, 29 en ook 33 – staat duidelijk dat “a serious breach of this rule should be dealt with by the committee under Rule 1” en hadden we hier nu te maken met “a serious breach”?

Wij zijn ervan overtuigd dat onder “a serious breach” van enige regel moet worden verstaan een bewuste of opzettelijke overtreding, of het in geval van twijfel toepassen van de voordeligste regel. Daarvan was in dit geval geen sprake en wij beschouwen het als in strijd met de geest van golf

om in zo'n geval de zwaarste straf toe te passen; de normale straf in strokeplay – twee slagen – was hier op zijn plaats geweest. En het had op de weg van de wedstrijdcommissie gelegen om te zeggen „u hebt niet Rule 33, maar Rule 29 overtreden.”

Daarvoor was temeer aanleiding, omdat out-of-bounds naast de 18de green op de Amsterdamse baan slechts wordt aangeduid door één (vuil)wit paaltje tussen de bomen, dat van bepaalde punten niet is te zien; bovendien wordt out-of-bounds bepaald door een lijn; en een lijn (dat is vlakke meetkunde 1e klas vhm) is nooit bepaald door één punt, i.c. paaltje.

Natuurlijk kan men dan – achteraf redenerend – nog zeggen dat Van Neck dan maar een Decision van de wedstrijdcommissie had moeten vragen. Maar wanneer doet men dat? Als men in twijfel verkeert en hier bestond noch bij Van Neck, noch bij zijn medespeler, enige twijfel.

Zo'n twijfelgeval heeft zich tijdens het Nationaal Open kampioenschap wel voorgedaan met Roesink. Maar die vroeg – wijs geworden door jaren van keihard beroepswedstrijdgolf om den brode – meteen en ter plaatse een beslissing.

Het Britse en het Nederlandse „Open”

De titel boven dit stukje is eigenlijk een blasfemie, want elke rechtgeaarde Brit zal u vertellen dat er op de wereld maar één Open Kampioenschap bestaat en dat de gehele rest nabootsing is. Maar wij, armzalige “damned foreigners” dienen wel het verboden bijvoeglijk naamwoord brits te gebruiken om te laten weten waar wij het over willen hebben.

Goed dan; ondanks alle ideële, kwalitatieve, materiële en kwantitatieve verschillen tussen het Britse en het Nederlandse Open (dáár een eerste prijs van 21.000 gulden, hier één zesde van dat bedrag) wagen wij het toch op één raakpunt te wijzen. Namelijk dat het Nederlandse Open heeft bewezen soms een goede „opstap” voor het Britse Open te zijn.

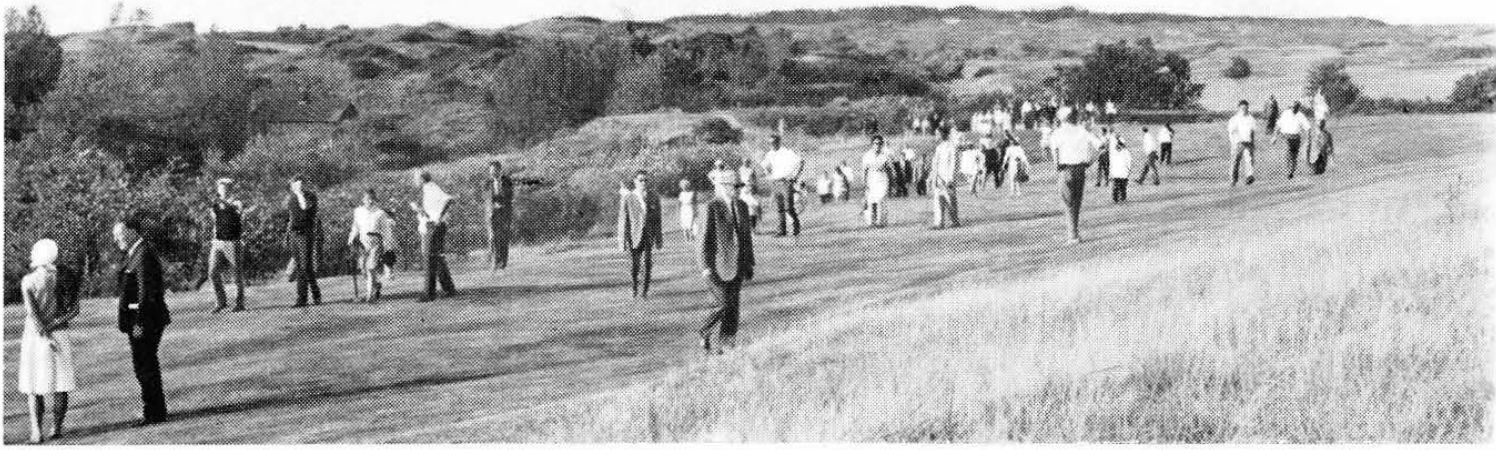
Opstap

Aubrey Boomer won driemaal het Nederlandse Open en werd daarna runner-up in het Britse; Marcel Dallemagne werd na het winnen van het Nederlandse Open

Op de omslag:

Martin Roesink en Tony Kugelmüller op de zevende green van de Haagsche Golf & Country club tijdens het Internationaal Open Kampioenschap.

De "gallery" achter Townsend-Coxon op de 16de fairway in de laatste ronde.

derde in het Britse; Sid Brews won tweemaal het Nederlandse Open en werd na de eerste keer runner-up in het Britse; Bobby Locke won – evenals Brews – zijn eerste open kampioenschap buiten Zuid-Afrika in ons land en werd daarna viermaal Brits Open kampioen. David Thomas verloor de tie voor de Britse Open titel in hetzelfde jaar waarin hij het Nederlandse Open won; Brian Huggett werd na het winnen van ons Open éénmaal derde: en éénmaal runner-up in het Britse en maar dat is een verhaal apart.

Roberto

Roberto de Vincenzo, die dit jaar zo glorieus het Britse Open heeft gewonnen en waarover elders in dit nummer zowel door Martin Roesink als deelnemer, als door Frank Pennink als toeschouwer wordt geschreven, heeft zeventien jaar geleden zijn eerste Open titel buiten Zuid-Amerika op „Toxandria” gewonnen. Wel had hij twee jaar tevoren in Harrogate het North British-toernooi gewonnen, maar op het Europese vasteland was hij toen nog niet geweest. Op „Toxandria” begon zijn „Europese opmars”: na het Nederlandse won hij het Belgische en het Franse Open én hij werd bij zijn eerste poging meteen runner-up in „het” Open. Sedert dien is De Vincenzo – die intussen een 30-tal kampioenstitels in 14 landen op zijn naam heeft

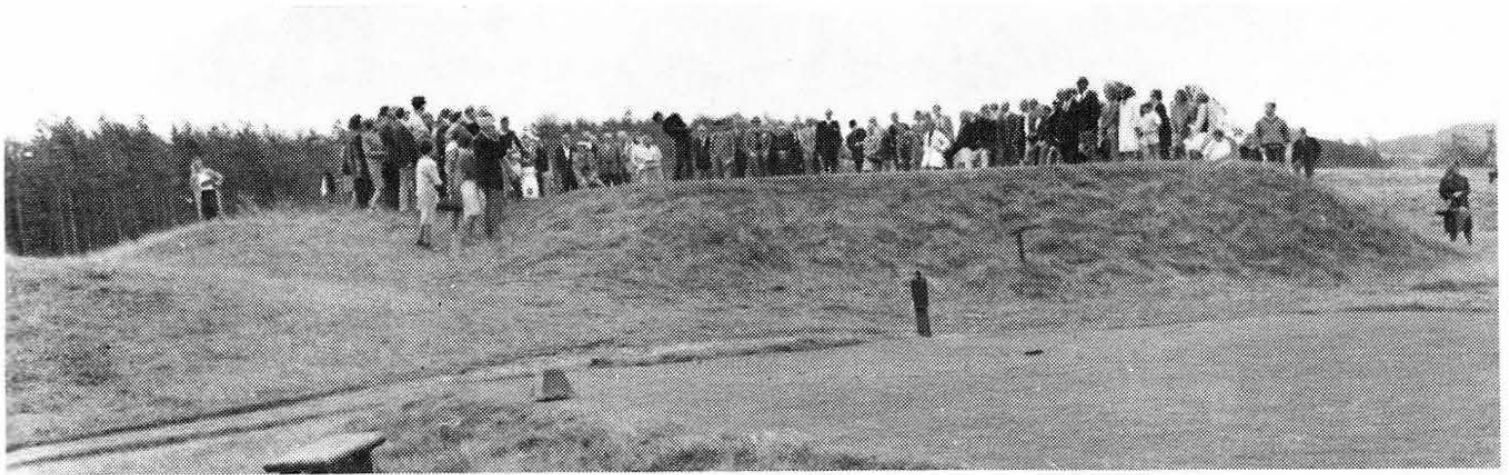
gebracht – voortdurend “in the picture” geweest en nu heeft hij dan de kroon op zijn werk gezet.

Tweede keus

Wij hopen dat ons Open, waarvan wij de inschrijvingen zo dikwijls als „tweede keus” hebben horen betitelen, een even goede “stepping stone” zal blijken, niet alleen voor de winnaar van dit jaar, Peter Townsend, maar ook voor die spelers die kort vóór het toernooi in Wassenaar in „het” Open in de prijzen zijn geëindigd; met name Wolstenholme, Peach, Hoyle, Coxon, Hutchinson, Franklin, Cunningham, Miguel, Bernardini, Sewgolum en Cockin. Van „tweede keus” gesproken . . . Maar het publiek heeft zich door deze suggestie toch niet laten beetnemen. Het verscheen op maandag – de laatste dag van het toernooi in nog groter getale dan op zaterdag en zondag en dat geeft ons de moed aan het NGC in overweging te geven het volgend jaar – als het dan weer nodig mocht zijn – het Open op zondag, maandag en dinsdag te organiseren. Eén dag – zoals nu – tussen het Franse en het Nederlandse Open kampioenschap is zelfs voor deze geharde wedstrijdspelers net iets te weinig; er is dan nauwelijks of in het geheel geen tijd voor een oefenronde. Het is bepaald geen toeval dat op de eerste dag in Wassenaar over het geheel genomen de slechtste scores zijn gemaakt.

Townsend wint zijn eerste Open Kampioenschap

Vermoeid maar hoopvol gestemd streek op vrijdag 21 juli de karavaan van reizende professional golfers, van wie velen na het Britse Open ook nog aan het Franse Open kampioenschap hadden deelgenomen, neer in Wassenaar en omstreken, waar zaterdag het Nederlandse Open kampioenschap zou beginnen. De meesten hadden graag, al was het maar één dag respijt gehad voor een verkenningsronde, maar de onverbiddelijke golfkalender liet dit niet toe. Voort moeten zij op hun weg naar roem en geld; zij moeten de beste jaren van hun leven uitbuiten om straks een onbezorgd bestaan als gevestigd leermeester te kunnen hebben, dat weliswaar voor velen is weggelegd, maar de concurrentie is scherp en meedogenloos. Het aantal inschrijvingen van honderd voor ons Open overtrof weliswaar de verwachtingen, maar bleef toch ver onder dat van vorige jaren. Wel was dit jaar voor het laatst het Nederlandse Open kampioenschap nog aangewezen

De 12de tee van de Haagsche is een strategisch gunstig punt voor het publiek; men kan er de 10de, 11de en 12de hole overzien.

als keuze-kwalificatiewedstrijd voor het Carling Wereld-toernooi – het volgend jaar wordt een Order of Merit opgesteld – maar dit bleek toch niet meer voldoende aantrekkingskracht te hebben. Niettemin mogen wij over de kwaliteit van de deelnemers – er bleven er 92 over en daaronder elf die in het Britse Open in de prijzen waren geëindigd – alleszins tevreden zijn. Er waren heel wat oude bekenden onder, die tussen het Franse en het Duitse Open, het Nederlandse graag en-passant „meepikken”. Wij noemen de oud-kampioen (1959, '60 en '64) Papwa Sewgolum en verder in willekeurige volgorde David Butler, William Large, Donald Swaelens, Mike Hoyle, Sebastian Miguel, Denis Scanlan, Tony Kugelmüller,

Valentin Barrios, Jaime Benito, Charles Gijzen, Graham Henning, Jaime Gallardo, Barry Franklin, Guy Wolstenholme, Barry Coxon, Angel Gallardo, Denis Hutchinson, Ed. Johnson-Sedibe, Roberto Bernardini, Herbert Becker, Peter O. Green, George Will, Gordon Cunningham, die allen minstens voor de tweede keer hier waren; Charles Gijzen als oudste buitenlandse deelnemer (hij is wel Nederlander maar is al vele jaren als professional verbonden aan de Royal Antwerp G.C.) heeft sedert 1948 maar één of twee keer verstek laten gaan. Eén deelnemer van het vorige jaar die er nu niet was, willen we noemen: Malcolm Gregson, die toen in Zandvoort genoeg moest nemen met een bescheiden, gedeelde zevende plaats en die nu hoge ogen gooit op het Britse circuit. Niet alleen de deelnemers waren hoopvol gestemd, ook de toeschouwers hadden hoge ver-

wachtingen. Het was zaterdag prachtig weer met weinig of geen wind, door de langdurige droogte speelde de baan kort en velen rekenden dan ook op minstens een tiental scores onder de 70; enkelen meenden zelfs te kunnen wedden op een nieuw baanrecord, dat sedert 1963 op naam staat van de Zuidafrikaan Bobbie Verwey met 65.

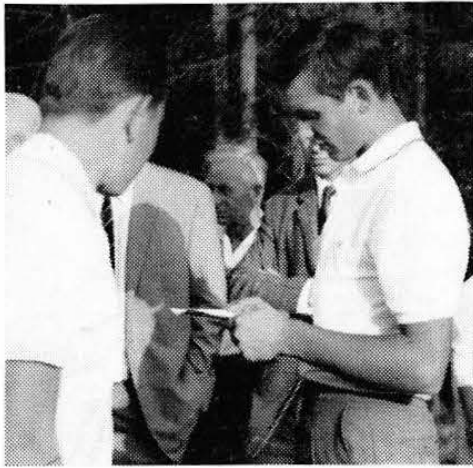
Wat dat betreft, werd de eerste ronde een teleurstelling. Of het nu toch kwam door het ontbreken van een dag rust en een oefenronde na het Franse Open, dan wel door de nog altijd iets te zachte greens (een geleidelijk beterende kwaal waar de Wassenaarse baan enkele jaren onder lijdt), maar één ronde van 69 door Jaime Gallardo, twee van 70 door Gerard de Wit en Martin Roesink, twee van 71 door Mike Hoyle en Guy Wolstenholme

Velen van het talrijke publiek wachtten bij de 18de green de uitslag af.

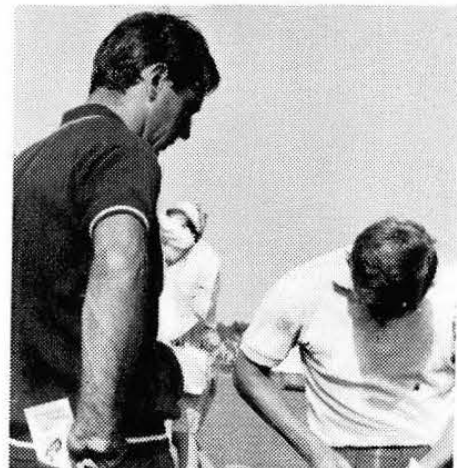
Peter Townsend: tellen.

Papwa Sewgolum: tellen.

Roesink en Boys: tellen.

Graham Henning en (op de rug gezien) De Wit op de 9de green.

en tien van 72 (onder wie onze amateur J. J. van Neck) was al hetgeen de eerste dag aan scores onder de SSS van de baan opleverde. Onze enige troost was dat tenminste twee van onze professionals nog in de kopgroep zaten.

Maar toen het zondagmorgen regende, baan en greens wellicht iets beter „hielden” en de onbekendheid met de baan geen rol meer speelde, voorspelden de kenners van het spel dat er betere scores zouden komen en zij kregen gelijk; al bleef Verwey's record onaangetast. De eerste die Gallardo's 69 evenaarde was de 20-jarige Peter Townsend, o.a. Brits Jeugdkampioen 1962, '64 en '65, winnaar van de Brabazon Trophy (Engels Amateur Strokeplay kampioenschap) 1966 en pas in december professional geworden. Al spoedig kreeg hij op het scoringbord gezelschap van Sewgolum, Graham Henning, Wolstenholme en Boys, waarna Barry Coxon met 68 binnenkwam. Wolstenholme leidde toen het veld met 140, gevolgd door Townsend, Sewgolum en Coxon op 141 en Martin Roesink op 142. Tussen hen zou het dus waarschijnlijk gaan, afgezien van mogelijke verrassingen van de zijde van Boys (143), Angel Gallardo en Hutchinson op 144, Graham Henning en De Wit op 145. Nadat zondagavond de balans was opgemaakt, bleken 43 spelers met een score van 153 of beter in

aanmerking te komen voor de laatste 36 holes, onder wie twee amateurs: J. J. van Neck met 147 (72-75) en de Duitser Chr. Strenger met 153. De verrassing in de derde ronde kwam van Henning, die niet alleen in 34 uit ging (dat deden er meer: Large, Swaelens Manning, Roesink; alleen Townsend deed het met 33 nog iets beter), maar het ook volhield en met 67 de laagste score in het kampioenschap maakte, welke alleen in de laatste ronde nog werd geëvenaard, maar niet verbeterd, door George Will. Dit bracht Henning op de tweede plaats, twee slagen achter Townsend, die 69 maakte. Wolstenholme vergooide zijn kans (37 uit, totaal 75 voor 215), Sewgolum (36 uit voor 73 en totaal 214), Coxon (36 uit voor 74 en totaal 215) en Hutchinson (36 uit voor 71 en totaal 215) maakten het zich moeilijk, evenals Roesink die in 34 uit ging, maar zijn kans volkomen verknoeide door op de 14e hole tweemaal een bal zoek te slaan; dat betekende een 9 voor deze hole. Het pleit voor Roesink's wedstrijdmentaliteit dat hij toen toch nog 74 binnenbracht voor een totaal van 216 en een gedeelde zevende plaats met Jaime Gallardo. Zo ging dus de laatste ronde in met Townsend op 210, Henning op 212, Sewgolum op 214, Hutchinson, Coxon en Wolstenholme op 215, Roesink en Jaime Gallardo op 216. Gallardo, uit in 35, had in de

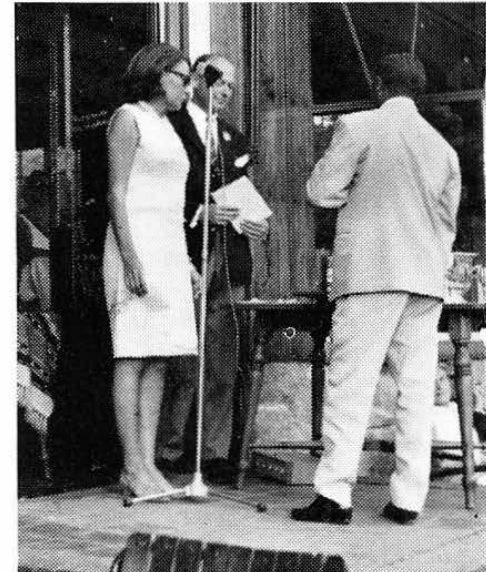

tweede negen een paar slechte holes en eindigde met 77 voor-totaal 293 als "also ran". Roesink zette in de laatste ronde alles op alles, begon met twee birdies en ging uit in 33; helaas zijn de korte en middellange ijzerslagen naar de green nu nog het minst sterke onderdeel van zijn spel. Nog te dikwijls – en het behoeft in strokeplay maar een paar keer te gebeuren en de score is bedorven – belandt de bal te ver van de hole voor een redelijke kans op één putt. Dat wreekte zich ook nu weer. Zijn 70 (37 voor de tweede negen) had gemakkelijk twee slagen lager kunnen zijn en dan had hij de derde prijs met Henning kunnen delen; nu werd hij ex aequo vierde met Wolstenholme. Henning's tweemaal 36 voor de laatste ronde viel wat tegen na zijn 67, maar 72 voor totaal 284 was altijd nog goed genoeg voor de derde plaats. Van Neck gaf weer eens blijk van zijn uitstekende wedstrijdmentaliteit door zich na een bijkans désastreuse derde ronde van 81 te herstellen en temidden van de professionals als eerste amateur te eindigen. Tussen Townsend in het voorlaatste en Sewgolum in het laatste koppel ontspon zich in de laatste ronde nog een felle strijd. Townsend ging uit in 38 en stond toen op 248 en toen Sewgolum, uit in 35 voor 249, het bord met de tussenstanden bij de tiende tee passeerde, wist hij wat

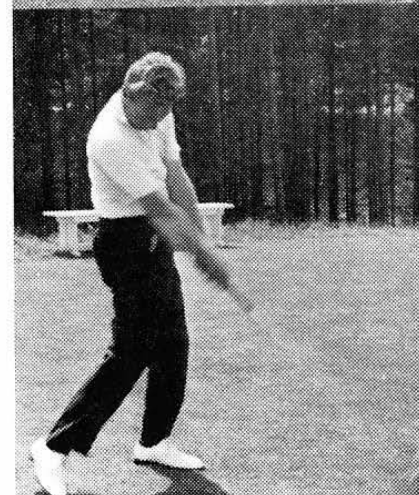
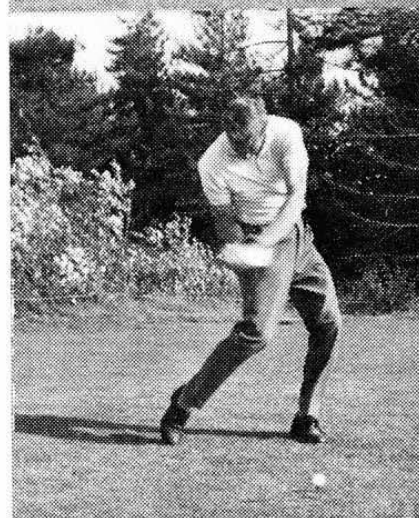
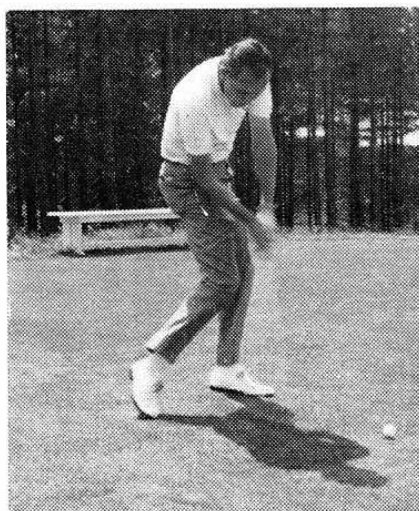
hem te doen stond. Maar ook Townsend wist zich bedreigd en finishte briljant in 34 voor een ronde van 72 en een totaal van 282. Sewgolum deed desgelijks en toen hij zijn ronde met een eagle-3 besloot, ging zelfs een ogenblik het gerucht dat hij gelijk met Townsend was geëindigd. Maar dat bleek na nauwkeurige telling door scoring-commissaris Frans de Haan – keurig gehuisvest in de chique caravan die de heer Wernink in bruikleen had afgestaan – gelukkig niet het geval. Het was, hoewel er zondagmorgen om acht uur was gestart (een uur vroeger dan op beide vorige dagen) toch al weer half zeven geworden. Bij de prijsuitreiking sprak de voorzitter van het Nederlandsch Golf Comité, jhr. mr. W. J. Snouck Hurgronje, zijn vreugde uit over de grote en goede deelneming aan het kampioenschap, ondanks de krappe interval na het

Fotoflitsjes van de prijsuitreiking – boven: mevrouw Royaards spreekt Sewgolum toe, die als runner-up de Bols huis-bar heeft gewonnen; midden: Graham Henning neemt de derde prijs van jhr. mr. W. J. Snouck Hurgronje in ontvangst onder: mevrouw Wittert van Hoogland overhandigt de Heinekens Cup aan de eerste amateur J. J. van Neck.

De achtste tee is ook een mooie tribune de belangstelling gold hier Roesink en Kugelmüller (die net afslaat).

De caddie van Chris Barlow; ze had voor niets anders oog dan voor de bal.

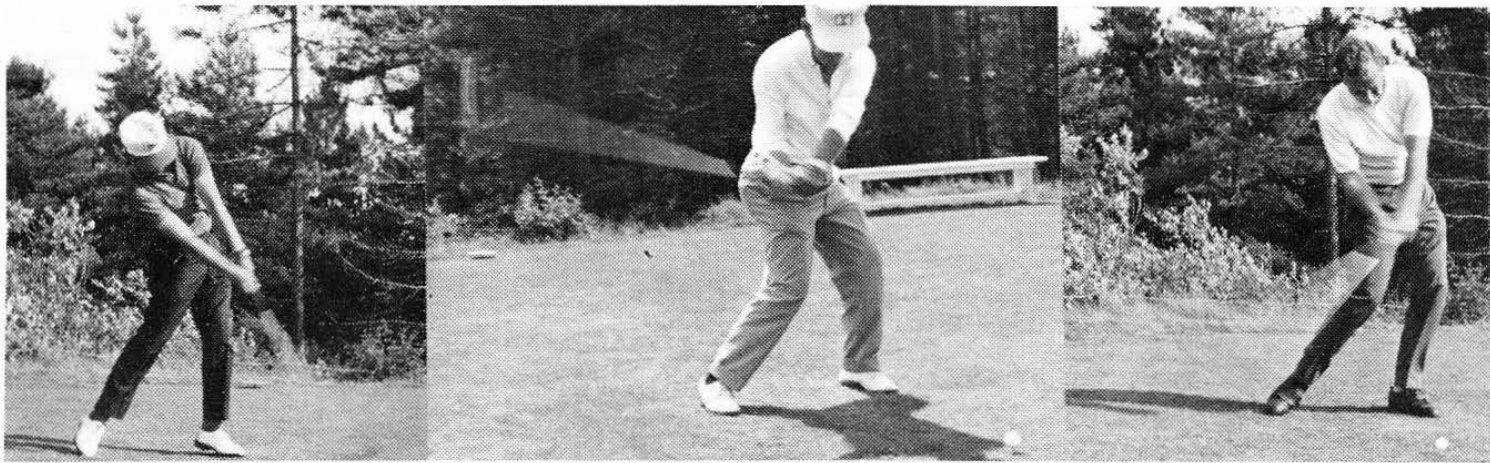

Franse Open. Hij onthulde tevens dat Martin Roesink op zijn verjaardag eerste Nederlandse professional in het toernooi was geworden en maakte als kandidaten voor afvaardiging naar de wedstrijd om de Canada Cup bekend Martin Roesink, Gerard de Wit en André van Pinxten; de laatste als eventuele reserve. Met dank aan de sponsors van het kampioenschap – Caltex Petroleum Mij., Erven Lucas Bols, Heineken's Bierbrouwerij Mij., Langeveldt de Vos de Waal en Ed. Laurens – werden hierna de prijzen uitgereikt, waarbij twee charmante vertegenwoordigsters, mevrouw Royaards met de draagbare Bols-bar voor de runner-up en mevrouw Wittert van Hoogland met de Heineken Wisselbeker voor de eerste amateur, de helpende hand boden.

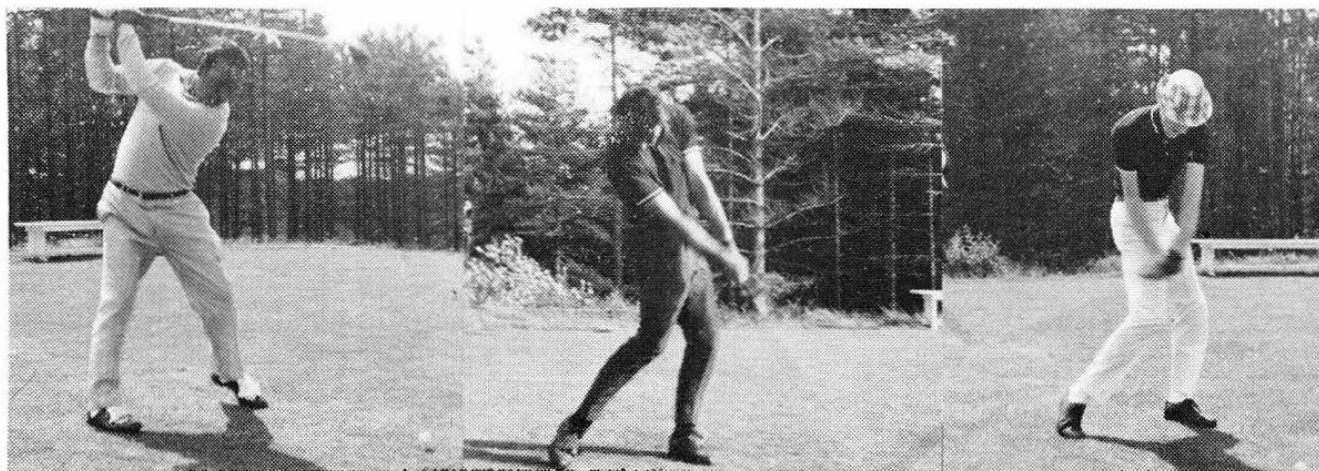
De gelukkigen waren: 1. P. Townsend (GB) 282 (72-69-69-72)

f 3500,—; 2. P. Sewgolum (ZAfr.) 283 (72-69-73-69) f 2500,—; 3. G. Henning (ZAfr.) 284 (76-69-67-72) f 2000,—; 4. en 5. M. Roesink 286 (70-72-74-70) f 1300,— en G. Wolstenholme (GB) 286 (71-69-75-71) f 1300,—; 6. en 7. G. Will (GB) 287 (74-76-70-67) f 800,— en W. Large (GB) 287 (76-73-70-68) f 800,—; 8. en 9. T. B. Boys (NZ) 289 (74-69-76-70) f 550,— en B. Coxon (Austr.) 289 (73-68-74-74) f 550,—; 10, 11 en 12. R. Manning (ZAfr.) 290 (74-73-72-71) f 333,33, V. Bardos (Sp.) 290 (78-71-70-71) f 333,33 en J. Benito (Sp.) 290 (72-73-71-74) f 333,33; 13 t/m 17. S. Peach (Austr.) 291 (73-75-72-71), R. Bernardini (It.) 291 (72-76-70-73), A. v. Pinxten 291 (75-72-72-72), B. Franklin (ZAfr.) (73-73-74-71) en G. de Wit 291 (70-75-76-70) elk f 140,—; 32 en 1e amateur J. J. van Neck 302 (72-75-81-74).

Van boven naar beneden: Guy Wolstenholme, T. B. Boys en Barry Coxon.

V.l.n.r.: Jaime Gallardo, Gerard de Wit en Denis Hutchinson.

V.l.n.r.: Papwa Sewgolum (met de "reversed grip") Martin Roesink en Graham Henning.

Tweemaal Peter Townsend; rechts op de eerste tee voor de laatste ronde met Barry Coxon.

